

ни, и дипломати, и мало, и голѣмо, съ една рѣчь всички свѣтъ. Никой не можеше да предскажи нейния край, никой не можеше да рѣши нейнитѣ предѣли. Ще ли са ограничи и свърши войната само между Россия и Турция, или тукъ ще са подмѣсятъ и други сили? Този послѣденъ въпросъ правяше войната още по интересна.

Россия, руския народъ, съ нетърпѣние очакваше обявяването на войната. Отъ Бѣло ледено море и до Черно отъ рѣка Висла до Уралъ и Кавказъ руското население въстържено привѣтствува манифеста за войната. Когато го прочели въ Москва, въ засѣданието на *Думата* (градски съвѣтъ), залата екнжла отъ виковете « ура » ! Да здравствуеъ Государь ! Да здравствують наши воины ! « Подиръ това било рѣшено : *Думата* презъ всичко време на войната да земе върху градски средства наредбата и съдържанието въ Москва до хилядо кровати за бѣдѣшитѣ ранени. Освѣнь това *Думата* подарила единъ милионъ рубли за санитарни нужди подиръ войската и това количество да са остави на расположението на Царицата, покровителница на обществото за прегледвание раненитѣ и болни воины. »

Отъ какъ всички единодушно приели това рѣшение, избрали една комиссия, която испроводили при Царя да му извѣсти, че Москва е готова да земе участие въ голѣмитѣ нужди на войната и да му поднесе, всеподаниѣйши адресъ. « Когато Царя узналъ за пожертвованието на москвичитѣ, той отговорилъ на московския генералъ-губернаторъ княжъ Долгорукова по телеграфа : Съ особенно удоволетвие Азъ са научихъ за пожертвованията на Московската Дума по случай на войната. Моля да и обадите за Моята искренна признателность, дѣто тя прави толкозъ благородна постышка, съ която и, Азъ, като Москвичъ, са гордѣжъ. »

Таквазъ сѣщо готовность да помогнѣтъ на общото дѣло